

Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Καλῶς τὰ μάτια σου τὰ δρό... καλῶς μᾶς ἦλθες, ξένε !..
ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχεσαι :

Φ.— Μὴν τὰ ρωτᾶς, καυμένε.

Π.—Εἶδες Ἀράπη, Φασουλῆ ; .. γιὰ 'πές μου ἐφοβήθης ;
εἰς τὸν ὄντα καμμιάς Χανούμ γιὰ 'πές μου ἐκοιμήθης ;
ἦπιες τσιμπούκι καὶ ρακί εἰς τὸν σοφᾶ ἐπάνω ;
εἶδες τὸν Καφφετζήμπαση καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο ;
Δὲν εἶδες τὴν Βασιλική μ' ἐκεῖνο τὸ φακίολι ;
δὲν εἶδες καὶ τὸν Θεωρῆ πού ἔφυγε 'στὴν Πόλι ;
Γιὰ 'πές μου, ἀφιλότιμε, τί γίνεσαι, τί κάνεις,
διότι σ' ἐπεθύμησα καθὼς καταλαμβάνεις.

'Αλήθεια ἐταξείδεψες γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
ἢ βῆμα δὲν τὸ 'κούνησες καὶ σὺ ἀπ' ἐδῶ πέρα ;
γιατὶ μοῦ εἶπαν μερικοὶ πὼς δλο σου τὸν μῆνα
τὸν 'πέρασες ἰν κό γνι το ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα,
καμπόσοι πὼς τὸν 'πέρασες, χωρὶς κανεὶς νὰ ξέρη,
'στοῦ Πειραιῶς τὴν Φρεαττὸ κοντὰ 'στὸ Τσιρλονέρι,
καμπόσοι πὼς 'στὸ Φάληρο γυρνοῦσες σαστισμένους
σὰν λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐρωτοκτυπημένους
καὶ λεμονάδες ἔπινες ἀνά τὴν παραλίαν,
καμπόσοι διὰ τὴν Ἰταλίαν
νὰ πάρης μάκενα καὶ σὺ ἀπὸ τὸν Ἀδρεῖνην
νὰ κόψης χαρτονομίσμα τῆς Ἐθνικῆς μ' ἐκείνην,
καμπόσοι πὼς σὲ ἴδανε μ' ἐξόγκωμα 'στὴ μύτη,
καμπόσοι πὼς σὲ ἴδανε μὲς 'στοῦ Δρομοκαῖτη,
καμπόσοι διὰ σ' ἔχαυε σκυλόφαρο μεγάλο
καὶ τέλος πάντων μούλεγαν τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο,
κι' ἐγὼ πού λὲς δὲν εἴξευρα τί πρῶτο νὰ πιστέψω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπήγαινα γιὰ σένα νὰ γυρέψω.
Μὰ νά! .. ἐμπρός μου ὑγιῆς καὶ πάλιν ἐπεφάνης . . .
δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός . . . πού ἦσουν ; τί κάνεις ;

Φ.—Τί κόσμος ἀφιλότιμος ! .. τὰ πάντα μία χλεύη ! ..
ἄλλα μὲν βούλονται θνητοὶ κ' ἄλλα θεὸς κελεύει.
Ναὶ μὲν 'στὴν Πόλι ἔλεγα τὸν μῆνα μου νὰ κάνω
νὰ 'δῶ Ἀράπη, Περικλῆ, καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
καὶ νὰ φροντίσω μὲ αὐτόν, καθόσον εἰμπορέσω,
τὰς σχέσεις μας τὰς ὀμαλὰς σφιχτὰ νὰ κομποδέσω,
ἄλλ' ὁμως μὲς 'στὴν τσέπη μου δὲν εἶχε ἀπομείνη
οὔτ' ἓνα ψεύτικο χαρτί τοῦ κόντε Ἀδρεῖνη,
γιατὶ σὰν ἔχης ψεύτικο, καθὼς καταλαμβάνεις,
τάλλάξεις μὲ ἀληθινὸ καὶ τὴν δουλεζιά σου κάνεις.
Ναὶ μὲν 'στὴν Πόλι ἔλεγα νὰ φύγω δίχως ἄλλο,
μὰ πάλι τὸ ταξεῖδι μου ἐσκέφθην ν' ἀναβάλω,

ἀφοῦ ὁ νόμος εἰς αὐτὸ δὲν μὲ ὑποχρεώνει,
καὶ ἂν κι' ἐσύρνοντο πολλὰ κοψίματα καὶ πόνοι
κι' ἦτο πολὺ εὐκόλιο κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,
ἐκάθισα 'στὴ Φρεαττὸ κοντὰ 'στὸ Τσιρλονέρι.
Καὶ ἀπ' ἐκεῖ μονάχος μου ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης
καὶ ἀγριῶς ὡς ὁ Ραχούς, ὁ δαίμων τῆς Σελήνης,
μὲ φλογισμένα βλέμματα καὶ ὀρθωμένην κόμην
τὴν Πόλι, τὴν Ἀγιά Σοφιά καὶ ἄλλα ἐσκεπτόμην,
κι' ἐνόμιζα πὼς ἔδλεπα σαλδάρια καὶ πασσούμια
καὶ χαρμεζιῶν χανούμισσαις σὰν τὰ ραχάτ-λουκούμια.
'Αχ ! ἀδελφέ μου Περικλῆ, τὰ πάντα εἶναι χλεύη ! ..
ἄλλα μὲν βούλονται θνητοὶ κι' ἄλλα θεὸς κελεύει.
Κι' ἐφέτος πάλιν ἔλεγα τὸν πλούσιο νὰ κάνω,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι 'βρέθηκα 'στὴ Φρεαττὸ ἀπάνω
καὶ τσιρλονέρι ἔπινα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
καὶ δύο μόνον πλούσιοι ὑπῆρχαν ἐκεῖ πέρα,
ὁ ἓνας ἡμῶνα ἐγὼ κι' ὁ ἄλλος ὁ Σκουλούδης . . .

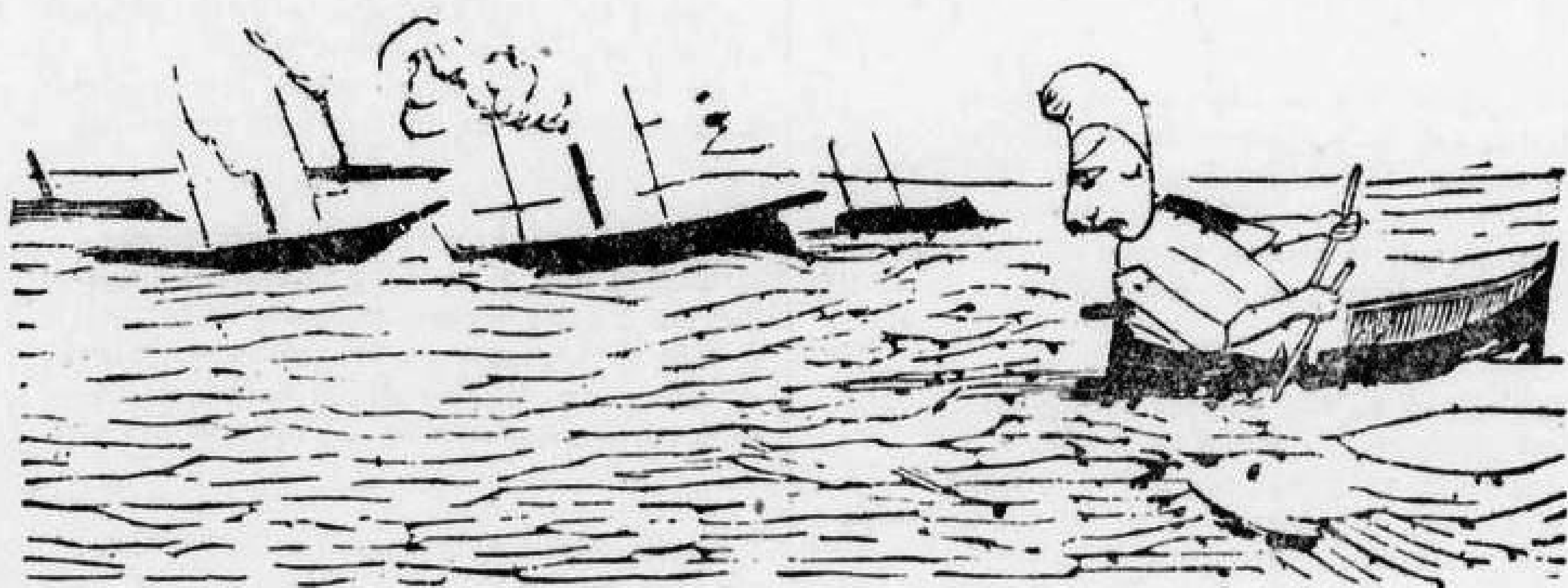
Π.—Βαβαὶ τῆς ματαιότητος, βρὲ Φασουλῆ, τῆς φρούδης !

Φ.—'Εκεῖ ἐπάνω ἔμεινα ὡς πλάνης ἐρημίτης,
καὶ πάλιν μὲ προσέβαλε ἡ νόσος φαρυγγίτις
καὶ δὸς του πάλι γιατρικὰ καινούρια 'στὰ μπουκάλια,
καὶ εἶχα τόσον πυρετὸν καὶ εἶχα τόσα σάλια,
πού εἰμποροῦσα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ φτύσω ἓναν ἓνα
κι' ἀκόμη σάλιο, Περικλῆ, νὰ ἔχω καὶ γιὰ σένα.
Μὰ τέλος ἐπανερχομαι χωρὶς κακὸν νὰ πάθω
καὶ τώρα νέα, Περικλῆ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

Π.—Πολλὰ χαρτὰ κυκλοφοροῦν εἰς πείσμα τῶν πλουσίων
τῶν δρό δραχμῶν, τῶν ἑκατὸν καὶ τῶν πεντακοσίων,
κι' ἐπλήθηναν ἡ Τράπεζαις διὰ τὴν εὐκολίαν
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα, Φασουλῆ, καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν.
'Ἡ μία εἶναι Τράπεζα τοῦ κόντε Ἀδρεῖνη
καὶ τὰ πεντακοσάρικα γιὰ μιὰ δραχμὴ τὰ δίνει,
δευτέρα Τράπεζα θαρρῶ πὼς εἶναι τοῦ Πυλιώτη,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ 'δικοῦ μας πατριώτη,
τοῦ Τσιλιμίγκρα ἔπειτα καθὼς καὶ τοῦ Τετράδη
κι' ἄλλων πολλῶν Τραπεζιτῶν σπουδαίων ἐν Ἑλλάδι,
κι' ἡ Ἐθνικὴ καὶ ἡ λοιπαῖς 'στὰ κρύα θ' ἀπομείνουν,
γιατὶ καὶ ἄλλαις Τράπεζαις νομίζω πὼς θὰ γίνουν
χωρὶς καμμίαν ἐγκρισιν, χωρὶς κανένα νόμο,
καὶ τὰ χαρτονομίσματα θὰ τὰ πετοῦν 'στὸ δρόμο.

Φ.—Τί ἄλλο ;

Π.— Βασιλόπουλο ἀγόρι ἐγεννήθη
κι' αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο Χριστόφορος ἐκλήθη.

Τὰ μακαρόνια ἔρχονται... μὲ πᾶει ριπιτί
καὶ ἴστην Ἀθήνα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Φρεαττύ.

Φ.—Τὸ ἔμαθα, βρὲ Περικλῆ, καὶ τί χαρὰ τὴν ἴπυρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν εὐτύχησα καὶ τὴ ἴδική μας μοῖρα,
καὶ ἐπήδησα ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐσυλλογίσθημι μόνος
πὺς κάθε τόσο ἂν γεννᾷ διάδοχον ὁ θρόνος
ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ γιὰ ὄλους Πριγκηπάτο
καὶ ἀπελπισμέν' οἱ Πρίγκηπες θὰ τρέχουν ἄνω κάτω,
ὡς πού θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἐφημεριδογράφοι,
ὕμνουντες τῆς πατρίδος μας τὰ ἱερά ἐδάφη.
Τί ἄλλο τρέχει, Περικλῆ;...

Π.—Τολμῶ νὰ σ' ἀναγγεῖλω
πὺς ὁ Σουλτάνος ἔπαυσε τὸν Φεριδοῦν τὸν φίλο,
διότι μὲ τὴν Φασουλή μεγάλας εἶχε σχέσεις
καὶ δὴ παρεγνωρίζετο ἡ ἐξουχός του θέσις.

Φ.—Ἡ Φασουλή τὸν ἔφαγε καὶ αὐτὸν τὸν κακομοῖρη
καὶ ἴστο χορὸ μου τοῦκαμε μεγάλο πανηγύρι.
Τί ἄλλο;

Π.—Ἐχω, ἀδελφέ, πολλὰ νὰ σ' ἀναγγεῖλω,
ἀλλὰ γιὰ τὸ ἐρχόμενον θὰ τὰ φυλάξω φύλλο.
Μὰ τώρα στάσου νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σὲ καμαρώσω
καὶ γιὰ τὸ καλῶς ὠρίσεις ἴστο ξύλο νὰ σὲ στρώσω.

Φ.—Κτύπα καλά, βρὲ Περικλῆ, νὰ θυμηθῶ τὰ πρῶτα.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν ὀκτῶ κλωτσιαῖς ἴστα εὐγενῆ σου νῶτα.

Τοῦ Φασουλή τροπάρη
ἴστον κύριον Ψυχάρη.

Ἐλαβα τὸ βιβλίον σας, ἐκεῖνο τὸ γνωστὸ,
τοῦτέστι τὸ Ταξίδι σας, καὶ σὰς εὐχαριστῶ.
Τὸ διακρίνει αἴσθημα καὶ ποίησις καὶ χάρις,
ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἔγραψε ὁ κύριος Ψυχάρης,
καὶ ὁ συγγραφεὺς του φαίνεται πὺς τᾶχει τετρακόσα,
μὰ κάπως τὰ εὐρήκατε μπαστούνια εἰς τὴν γλῶσσα.

Μία φορὰ καὶ ἓναν καιρὸ εἰς ἀγνωστὸν μου τόπον
ὁ Σαββαῖθ ἐσύγχυσε τὰς γλῶσσας τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐγένετο πολὺ κακὸ καὶ Ἑβραίων χαύρα ἦτον
καὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν εἴξευραν τί λέγουν μεταξύ των
καὶ ἐφώναζαν μὲ σχήματα καὶ μὲ σημεῖα τόσα,
καὶ ὠμιλοῦσε ὁ καθεὶς καὶ μὲ ἴδική του γλῶσσα.

Δὲν εἰμπορῶ, παρὸν ντονέρ, τὴν γλῶσσα σας νὰ νοιώσω,
καὶ αὐτὰ θὰ πάθωμεν καὶ ἔμεῖς οἱ Ἕλληνας ἄστοί,
ἂν ἓνας λογιώτατος φυτρώνη κάθε τόσο
μὲ ἴδικὸ του λεξικὸ καὶ γλῶσσα χωριστή.